

langer stil te staan bij het feit, dat er geen geest zoo vlug, geen tong zoo welbespraakt is, om het onbepaald getal van Gods gedachten te melden.

Dit neemt echter niet weg, dat van verschillende zijden pogingen in het werk gesteld zijn om toch een ander woord, dat wel iets positiefs aangaf, te zoeken, ten einde het daarvoor te kunnen bezigen. Men sprak van „*zelfwezigheid*”, vertaling van het Latijnsche *aseitas* (afgeleid van: *esse a se*, hetwelk beteekent: zijn van en door zich zelven), om daarmee uit te drukken, dat God de HEERE het wezen, het leven, het bestaan in, van en door Zich Zelfen heeft. Daarbij werd dan gedacht aan Joh. 5 : 26: „Gelijk de Vader het leven heeft *in Zich Zelfen*, alzoo heeft Hij ook den Zoon gegeven, het leven te hebben *in Zich Zelfen*.” Ontegenzeggelijk wordt hier een voortreffelijke gedachte uitgesproken, want alle creatuur heeft het leven ontvangen, en alleen God heeft het leven in Zich Zelfen, Hij geeft het aan wie Hij wil. Ook moet erkend worden, dat hier metterdaad een woord is gevonden dat een „stellige” gedachte uitdrukt, en daarom beter is dan „onafhankelijkheid”. Maar zij, die het woord „zelfwezigheid” gebruikten om het éénige van Gods Wezen te onderscheiden van al wat niet in God is, aan te duiden, erkenden zelven dat het een „barbaarsch woord” is, waardoor het gekomen is, dat het wel bij de oude schrijvers gevonden wordt, maar niet in de taal der gemeente is blijven voortleven.

Anderen spraken bij voorkeur van de *eerstheid* Gods (vertaling van het Latijnsche *primitas Dei*), gedachtig aan uitspraken als: „Ik, de HEERE, die de eerste ben, en met de laatste ben Ik dezelfde” (Jesaja 41 : 4) en: „Ik ben de eerste, en Ik ben de laatste, en behalve Mij is er geen God” (Jesaja 44 : 6), omdat, als God de eerste is, daaruit noodwendig volgt, dat Hij alles in en van Zich Zelfen bezit, niets van noode heeft, en de oorzaak van al het geschapene